

[Kirsten Jacobsen]

danske skatteborgere, som skal levere milliarderne, at bevillinger af denne karakter skal vedtages bag Finansudvalgets lukkede døre. Vi ønsker, at det sker efter en åben debat, som er offentlig tilgængelig, så vælgerne kan se, hvor deres valgte politikere står, og hvilken holdning de har til tingene.

Må jeg dernæst sige til hr. Jes Lunde: Det er ikke så let for færingerne bare at skifte deres politikere ud, for på Færøerne er der kun valg hvert fjerde år, så der går en rum tid, hvor der kan ske mange katastrofer, inden der næste gang er ordinært valg til Lagtinget. I mellemtiden er hr. Jes Lunde med til at indskrænke demokratiet for de færøske vælgere ved at medvirke til, at man vedtager lovforslag nr. L 2 om valgret på Færøerne til det danske Folketing. Når man vedtager det forslag, cementerer man, at de magthavere, der sidder deroppe, fortsat kan vælges, hvorimod nye, som er utilfredse med de forhold, der hersker, har meget lille eller ingen chance for at blive valgt. Det er sådan, man synes, at færingerne skal regeres: De skal have færre demokratiske muligheder end danskerne.

Finansministeren sagde, at vi i hvert fald har en moralsk forpligtelse til at hjælpe færingerne. Det er jeg i og for sig enig i, men en sådan forpligtelse inden for rigsfællesskabet bør da være tosidig.

Må jeg i den forbindelse minde finansministeren om, at færingerne under Anden Verdenskrig var besat af englænderne, hvorimod Danmark var besat af tyskerne. Det betød, at færingerne efter Anden Verdenskrigs afslutning havde et kæmpe valutaoverskud: 63 mio. i engelske pund. Danmark havde ingenting, Danmark var på hælene. Man havde én nationalbank, man havde valutaloven, som betød, at Danmark umiddelbart kunne have gjort krav på de færøske valutaresserver. Man forhandlede om det, man skrev om det, men hvorfor blev det ikke til noget? Hvad skete der? Hvorfor blev Danmarks ønske om, at man kunne medregne det færøske valutaoverskud i den danske valutareserve ikke til noget? Det gjorde det selvfølgelig ikke, fordi færingerne sagde nej!

Jeg synes, at det svar, som statsministeren har afgivet på spørgsmål nr. S 948, taler for sig selv, og jeg skal senere bede om at få det optrykt som bilag, for det viser, at når færingerne

har noget, vil de ikke dele med danskerne, men når de har brugt alt det, de har selv, og meget mere til, beder de danskerne om at indfri deres gæld, og det gør vi hver gang; gavebuden bliver åbnet og betjeningen fjernet. Hvis den moralske forpligtelse, som finansministeren og regeringen mener vi har, gik begge veje, kunne vi have talt om det, men det gør den ikke. Da Danmark havde hårdt brug for hjælpen fra Nordatlanten, var der ingen hjælp at hente!

Nu kommer der med tre måneders mellemrum regninger i milliardklassen. Siden finansministeren har indgået denne aftale den 28. maj i år om den nye 1 mia. kr. plus en omlægning af snart sagt et ukendt antal milliarder i udenlandske statslån, kommer der hver dag en ny Ritzau-meddelelse, og ingen Ritzau-meddelelse koster under en halv mia. kr.

I aftalen stilles der ingen krav, og det skyldes vel, at regeringen i virkeligheden har opgivet. Det kan ikke nytte noget at stille krav, for de bliver alligevel ikke honoreret. Den ene gang efter den anden har vi set, at ingen af de krav, man har stillet, er blevet opfyldt, og så kan man jo enten gøre, som regeringen gør, nemlig opgive, eller man kan sige: Nu slutter festen! Hvis ikke vi får gennemført de og de krav, er der ikke én krone! Det mener Fremskridtspartiet at man skal gøre.

Vi vil gerne hjælpe færingerne, men det skal være på et reelt grundlag, så det kommer den færøske befolkning til gode og ikke de magthavere, som har misregeret færingerne i alt for mange år.

Inger Marie Bruun-Vierø (RV):

Lige til fru Kirsten Jacobsen: Vi kan vel ikke rigtig bruge det, der skete for snart 50 år siden, til noget.

Spørgsmålet er, om Færøerne skal sættes under administration af udenlandske långivere eller af den långiver, der hedder den danske stat. Det er de alternative løsninger, der efter Det Radikale Venstres opfattelse kommer på tale. Den danske stat er i samme situation som andre långivere, nemlig at vi må spørge os selv, om vi ønsker at lade skyldneren gå fallit, eller om det er bedre at forstrække skylderen med yderligere lån og så håbe, at vanskelighederne efterhånden går over.

Det Radikale Venstre mener, at det er en klog løsning at yde et midlertidigt statslån med